

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. S., narozený dne X,
státní příslušností X,
toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
právně zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem,
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4,
pobočka pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,
Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 27. 7. 2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2022, č. j. KRPK-92276-142/ČJ-2021-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl na základě rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2021, č. j. KRPK-92276-24/ČJ-

2021-190022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a zároveň mu byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 3. 12. 2021. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byly ve zkratce následující skutečnosti: žalobce opustil v září 2021 svou vlast, tj. Maroko, s úmyslem dostat se do Itálie. V Turecku předal svůj cestovní doklad převaděči, který ho zničil, aby žalobce mohl skrývat svoji totožnost. Následně si v Řecku zakoupil padělek řeckého průkazu žadatele o mezinárodní ochranu vystavený na jinou osobu státní příslušnosti Alžírsko. Poté cestoval do Albánie, Kosova a Srbska, přičemž státní hranice překračoval vždy pěšky, mimo hraniční přechod a bez cestovního dokladu. V Srbsku vystupoval pod další smyšlenou totožností se státní příslušností Maroko. Následně nepovoleně překročil hranici Maďarska, opět mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, víza a platného oprávnění k pobytu, přičemž při překročení hranice byl nucen překonat hraniční plot. Na území České republiky vstoupil dne 3. 12. 2021 z území Slovenska jako člen větší skupiny ilegálních migrantů přepravovaných v osobním motorovém vozidle a téhož dne byl zajištěn cizineckou policií. Žalovaná dospěla k závěru, že použití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců by nebylo účinné a tudíž dostačující. Žalovaná dále dospěla k závěru, že ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území členských států Evropské unie žalobce nevycestuje a bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K závěru žalované o důvodech pro zajištění žalobce přispěl i celkový způsob jeho dosavadního jednání a jeho přístup k dodržování českého právního řádu, když žalobce dal najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU, a nelze proto předpokládat, že by žalobce respektoval povinnosti uložené zvláštním opatřením. Žalovaná zvažila, zda je vyhoštění žalobce do Maroka reálně možné a dospěla k závěru, že ano. Stanovila dobu zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody při zohlednění předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, toho, že bude třeba komunikovat se zastupitelským úřadem Maroka a bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany této země a bude třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do vlasti.

2. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o dalších 70 dní, tj. celkem na 300 dní od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody. Důvodem prodloužení jí byla potřeba zajistit náhradní cestovní doklad nezbytný pro výkon správního vyhoštění. Velvyslanectví Maroka však náhradní doklad ke dni rozhodnutí nevydalo kvůli probíhajícímu ověřování totožnosti žalobce. V daném případě se dosud nepodařilo na příslušném zastupitelském úřadu zjistit žalobcovu totožnost a zabezpečit mu cestovní doklad. Prodloužení zajištění v řečeném rozsahu je nezbytné též z důvodu předpokládaného rozsahu spolupráce s marockým státem co do zabezpečení přepravy žalobce do vlasti. Proto bylo v souladu s § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců nutné rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o dalších 70 dnů na celkových 300 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V průběhu žalobcova zajištění nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Naopak, nastaly okolnosti v neprospěch uložení zvláštních opatření, když byl žalobce uznán vinným Okresním soudem v Sokolově z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (vizte trestní příkaz OS v Sokolově č. j. 6T 6/2022-76 ze dne 9. 2. 2022).

3. Proti rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal zejména nesplnění kumulativních podmínek podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro prodloužení doby trvání zajištění nad 180 dnů, konkrétně v otázce vyhostitelnosti v době trvání zajištění. Dále namítal, že žalovaná svá tvrzení ničím neprokazuje, pouze nepřezkoumatelným způsobem přenáší odpovědnost na marocké orgány. Žalobce měl za to, že argumenty žalované, kterými bylo odůvodněno napadené rozhodnutí, jsou v rozporu s tvrzením žalobce a v rozporu s obsahem spisu. Dále žalobce uvedl, že je v řízení právně zastoupen advokátem, a má tak prokazatelně dostatek finančních prostředků na zajištění nákladů pobytu na území ČR a k vycestování z území členských států EU, čímž vyvrací původní spekulaci žalované, která vychází z toho, že žalobce dostatečné finanční prostředky nemá. K tomu také zopakoval, že jeho bratr R. S. trvale žije a pracuje ve Švédsku a žalobce finančně soustavně zajišťuje, hradí právní služby a je schopen hradit výdaje související s pobytem žalobce na území a s vycestováním, z toho důvodu žalobce trval na výsledku bratra před soudem k prokázání svých tvrzení. Žalobce tvrdil, že bude v případě propuštění ze zajištění kontaktní na adrese svého advokáta a na zastupitelském úřadě Maroka si neprodleně obstará cestovní doklad. Nemůže jít k jeho tíži, že žalovaná několik měsíců neefektivně komunikuje se zastupitelským úřadem a nepřezkoumatelným způsobem se odvolává na pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) přitom požaduje urychlené vyřízení věci. Je velmi pochybné, zda v ČR existuje účinný soudní přezkum, který splňuje požadavek urychlenosti podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Lze tak spíše učinit závěr, že takový prostředek v ČR chybí, a čl. 5 odst. 4 je pravidelně porušován. Délka zajištění není podstatná jen z hlediska omezení osobní svobody, když zajištěnému cizinci bývá uložena povinnost uhradit náklady na ubytování a stravu v zařízení pro zajištění cizince. S ohledem na uvedené okolnosti měl žalobce za to, že důvody pro prodloužení zajištění pominuly. Žalobce tvrdil, že pominulo nebezpečí, že bude v budoucnu mařit výkon správního vyhoštění nebo narušovat veřejný pořádek. Dále žalobce tvrdil, že žalovaná nesplnila svou povinnost zabývat se všemi skutečnostmi, které jsou významné z hlediska posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho života, a to z důvodu, že reálně nezkoumala trvání důvodů zajištění, které vedly k omezení svobody žalobce, ačkoliv je tato povinnost uložena v § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce také zmínil pochybnosti ohledně plnění poučovací povinnosti podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců; dovodil porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále čl. 8 odst. 1 Úmluvy, neboť žalovaná napadeným rozhodnutím zcela nepřiměřeně zasáhla do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce též namítl absenci komentáře žalované stran prevence na pozadí epidemiologické situace (COVID-19). Na závěr žalobce navrhl přezkoumání všech uvedených argumentů a pochybení žalované, které vedly k nesprávnému rozhodnutí a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.
4. Žalovaná k žalobě uvedla následující: v případě žalobce byly splněny kumulativní podmínky podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro prodloužení doby trvání zajištění nad 180 dnů, neboť vyhoštění žalobce je uskutečnitelné v době trvání zajištění a v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění ze strany třetí země (Maroka). Zajištění žalobce bylo prodlouženo právě s ohledem na délku procesu vydání náhradního cestovního dokladu, kterou však zapříčinily prodlevy na straně marockých orgánů. Ze

sdělení Oddělení zjišťování totožnosti, ENO a vyhoštění Odboru správních činností Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-33480-12/ČJ-2021-930311-T247 ze dne 4. 4. 2022 mimo jiné vyplynulo, že byly provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Vyhlídku kladného výsledku získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění podstatně zvýšila skutečnost, že žalovaná řádně zajistila a poskytla marockým orgánům dostatek údajů a informací pro zjištění žalobcovy totožnosti a zajištění náhradního cestovního dokladu. Doba ověřování totožnosti osob uvádějících státní příslušnost Maroka trvá přibližně 10 měsíců. Jakmile Maroko vydá žalobci náhradní cestovní doklad, nebude již jeho vyhoštění do země původu nic bránit. V daném případě lze prodloužit dobu trvání zajištění v souhrnu až na 365 dnů a tato doba nesmí být překročena (vizte § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Finanční stránka žalobcova pobytu tvoří jen jeden z aspektů jeho případu. I v případě, že by se žalobci podařilo prokázat zajištění dostatečných finančních prostředků k pobytu a k vycestování, jde pouze o jeden z důvodů přetrvávajícího zajištění a nemohou být opomenuty další důvody žalobcova zajištění. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce pobývá na území bez cestovního dokladu, byl mu dne 4. 12. 2021 předložen k vyplnění tiskopis vyžadovaný zastupitelským úřadem Maroka za účelem zjištění totožnosti (žádost o vydání náhradního cestovního dokladu). Dále s ním byla vyplněna žádost o zjištění totožnosti. Originál tiskopisu s průvodním dopisem, žádostí o zjištění totožnosti, výzvou k prokázání totožnosti, protokolem o výsledku účastníka správního řízení, jeho fotografiemi, výsledkem hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů, výsledkem hledání v systému EURODAC a fotografií jeho řidičského průkazu Maroka č. 19/130741 byly dne 21. 12. 2021 prostřednictvím České pošty doručeny Ředitelství služby cizinecké policie, které komunikuje s příslušným zastupitelským úřadem, zabezpečuje cestovní a přepravní doklady a zajišťuje ostatní náležitosti k realizaci správního vyhoštění. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-33480-08/ČJ-2021-930311-T247 ze dne 7. 1. 2022 vyplynulo, že žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu byla spolu s dalšími požadovanými dokumenty zaslána dne 23. 12. 2021 Velvyslanectví Marockého království v Praze. Uvedený zastupitelský úřad obnovil spolupráci a činí kroky ke zjišťování totožnosti osob. Žalobce prozatím nebyl mezi ověřenými osobami. Žalovaná je přesvědčena, že z její strany nedošlo a nedochází k žádnému zbytečnému prodloužení. Žalovaná v daném případě řádně usiluje o to, aby byl žalobci ukončen pobyt na území v nejbližším možném termínu ode dne zajištění. Prodlevy v průběhu získávání dokladů pro výkon správního vyhoštění jsou způsobeny ze strany třetí země, a to marockých orgánů. Žalovaná po celou dobu zajištění žalobce zkoumala, zda důvody zjištění trvaly (např. vyhodnocením poznatků k cizinci získanými z informačních systémů, vlastním šetřením, vyhodnocením písemných sdělení provozovatele zařízení pro zajištění cizinců, vyhodnocením písemných sdělení policistů ze zařízení pro zajištění cizinců, vyhodnocením písemných sdělení orgánů veřejné moci, vyhodnocením písemných sdělení nevládních organizací, vyhodnocením písemných sdělení cizince či jeho zmocněnce apod.). V průběhu zajištění žalobce ovšem nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění. Rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti případu zůstávají neměnné. Důvody pro trvání zajištění žalobce jsou shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění, a tyto důvody nadále trvají. O provedeném zkoumání trvání důvodů zajištění za určité období sepsala žalovaná úřední

záznam, který založila do správního spisu.

5. Žaloba není důvodná.
6. O žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění soud rozhodl již dříve rozsudkem č. j. 33 A 1/2022-23 ze dne 11. 1. 2022, o prodloužení zajištění pak rozsudky č. j. 17 A 3/2022-24 ze dne 21. 2. 2022, č. j. 16 A 5/2022-27 ze dne 24. 3. 2022, č. j. 17 A 9/2022-27 ze dne 11. 5. 2022 a č. j. 16 A 14/2022-48 ze dne 7. 6. 2022. Žalobce z podstatné části zopakoval svou žalobní argumentaci z předešlých řízení, aniž by závěry řečených rozsudků zohlednil. Postačí jej v této části na dřívější rozsudky odkázat.
7. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014].
8. Bylo by sice vhodné, aby se žalovaná dotázala žalobce, zda se jeho stav změnil, a předložila mu k vyjádření podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (že jde o první úkon v řízení, bez dalšího nevyklučuje užití § 36 odst. 3 správního řádu). Za okolností nynější věci to ovšem nebylo nezbytné. Krajský soud v Plzni již v rozsudku č. j. 17 A 88/2015-41 ze dne 8. 12. 2015 zaujal názor, že je to právě žalobce, kdo může zpochybňovat závěr žalované, že se jeho situace nezměnila, a uvést podmínky jakého konkrétního mírnějšího opatření v jeho případě byly dány. To akceptoval NSS s tím, že je na žalobci, aby konkrétní změnu tvrdil v žalobě či kasační stížnosti (srov. rozsudek č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
9. K mírnějším zvláštním opatřením namísto zajištění pak lze opět odkázat na to, co soud uvedl již v odst. 14 až 22 rozsudku č. j. 33 A 1/2022-23, v odst. 6 až 10 rozsudku č. j. 17 A 3/2022-24 či v odst. 9 až 18 rozsudku č. j. 16 A 5/2022-27: veškeré žalovanou učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv a k porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Úmluvy tak nedošlo. Žalovaná komplexně shrnula důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce nemohl ztratit správním orgánům z dosahu. Za toho stavu je bez významu, zda žalobce stále setrvává na tom, že chce pokračovat do Itálie. Závěr o změně postoje žalobce se totiž neodvíjí od prosté verbální změny jeho stanoviska, ale od toho, zda lze takové změně s ohledem na okolnosti věřit. K tomu soud opět připomíná, že žalobce dne 4. 12. 2021 žalované sdělil, že jeho cílovou zemi představuje Itálie. Rovněž tehdy uvedl, že v ČR ani v jiných členských státech EU nemá vazby. Vazby neuvedl ani v žalobě proti prvnímu rozhodnutí o zajištění. Ve stávající žalobě tvrdí, že má ve Švédsku bratra. V žalobě pod sp. zn. 17 A 3/2022 žalobce hovořil coby o dokladu pevné vazby na území ČR o družce schopné poskytnout žalobci ubytování. O družce se ovšem aktuální žaloba nikterak nezmiňuje. Pokud jsou tedy žalobcova čerstvá tvrzení pravdivá, pak žalobce lhal žalované a soudu dříve. Pokud nejsou, lze aktuálně. Ani jedna z možností však nesvědčí o důvěryhodnosti žalobce, tudíž nepodporuje jeho příslib pokračující spolupráce s českým státem i po ukončení zajištění. K tomu ještě žalobci v neprospěch hovoří výše odkazovaný trestní příkaz.

10. Z důvodu výše uvedeného soud shledává námitku neuložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců také za nedůvodnou, protože by nebylo možné, aby se žalobce na území ČR zdržoval bez porušení právních předpisů ČR především z důvodu, že stále nedisponuje dokladem ověřujícím jeho totožnost. Komplikovanost tohoto procesu jde za žalobcem, jenž, jak sám přiznal, zničil své osobní doklady. Pakliže by zde soud argumentaci žalobce akceptoval, zvýhodnil by ho „odměnou“ za protiprávní postup (žalobce nechal zlikvidovat svůj pravý cestovní doklad, aby se prokazoval padělaným průkazem). A tím nepřímo znevýhodnil každého z potenciálních účastníků, přesněji žalobců, kteří svými doklady řádně disponují. Nikdo nemůže nabýt komparativně silnějšího právního postavení pro svou neúctu k právu.
11. Žalobce navrhl soudu výslech jeho tvrzeného bratra žijícího ve Švédsku. Výslech by měl dokázat, že bratr je schopen hradit výdaje na žalobcův pobyt v ČR i následné vycestování. Finanční stránka žalobcova pobytu tvoří jen jeden z aspektů jeho případu. I kdyby se podařilo výslechem žalobcova bratra prokázat disponibilitu žalobce větším finančním obnosem, nijak by tím nepominuly další důvody žalobcova zajištění. Z toho důvodu soud k výslechu nepřistoupil. Ohledně finanční argumentace žalobce soud ještě upozorňuje na žalobcův protimluv: žalobce v jedné větě žaloby tvrdí „dostatek finančních prostředků k uspokojování základních potřeb“, ale jinou větou žaloby mu vadí povinnost tyto náklady uhradit v zařízení pro zajištění cizinců.
12. Soud nezjistil o žalobcem zmíněných pochybnostech ohledně plnění poučovací povinnosti podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že by došlo ze strany žalované k porušení této povinnosti, když veškerá poučení byla žalobci přetlumočena tlumočnickem arabského jazyka.
13. K námitce stran zkoumání trvání důvodů podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců zajištění žalobce soud uvádí, že toto zkoumání žalovaná za poslední období, konkrétně ode dne 25. 7. 2022 do dne 8. 8. 2022, provedla. Důkazem i zde je správní spis ve věci.
14. K samotným důvodům pro prodloužení doby zajištění o dalších 70 dnů soud uvádí následující: sledovaným cílem zajištění žalobce a i navazujícími rozhodnutími o prodloužení doby jeho zajištění je především realizace správního vyhoštění na základě rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci ze dne 5. 12. 2021, č. j. KRPK-92276-27/ČJ-2021-190022. Stále však existují důvody, pro něž je na místě se domnívat, že by propuštěním žalobce ze zajištění došlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, proto neshledává soud na postupu žalované, kterým prodloužil dobu jeho zajištění, nic nezvyklého. Jak již bylo uvedeno výše, důvody, na základě nichž se lze důvodně domnívat, že v případě upuštění od zajištění žalobce by došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění, jsou stále aktuální. Z uvedeného jednání žalované je tak patrné, že v řízení o správním vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně i svědomitě a zajištění směřuje k jeho primárnímu cíli - výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, který je stále reálně možný. V této souvislosti soud odkazuje na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož je patrné, že žalovaná může prodloužit zajištění žalobce až na dobu 180 dnů. Současně s tím, ale soud odkazuje i na znění § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje výše uvedenou maximálně přípustnou hranici doby zajištění dále překročit - vizte písm. c) uvedeného ustanovení. Soud má za to, že ze správního spisu jasně vyplývá, že ze strany žalované bylo vynaloženo veškeré úsilí a byly učiněny veškeré možné kroky k získání cestovních dokladů žalobce a ověření jeho totožnosti. Je zcela zřejmé, že k prodlení dochází na straně správních orgánů Maroka. Ze

správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by nebyl možný výkon správního vyhoštění ve stanovené době i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění a také s ohledem na dále přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalované ohledně doby realizace vyhoštění. Soud z důvodů výše uvedených shledal naplnění podmínky pro prodloužení doby zajištění nad 180 dní, jak je uvedena v § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a odůvodnění napadeného rozhodnutí i uvedení důvodů pro prodloužení zajištění žalobce o dalších 70 dnů jako dostatečné.

15. K námitce stran porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy soud zdůrazňuje, že o žalobě rozhodl urychleně, přesněji ve lhůtě sedmi pracovních dnů ode dne, kdy mu byla doručena i s ostatními podklady, zejména správním spisem.
16. K námitce stran informací k epidemii COVID-19: v ČR aktuálně neplatí zvláštní protiepidemiologická opatření, která by žalovaná v dané rozhodovací praxi musela zohlednit.
17. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 17. srpna 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně